

de stadig vekslende Ministre bliver Redskaber i den almægtige Generaldirektørs Haand, og Rigsdagen vil staa uden Garanti for, at de Forslag, der forelægges den, ikke er ganske ensidig sete og udarbejdede. Jeg forstaaer ikke, at man kan gaa med til et saadant Forslag, ligesom jeg aldrig har fattet Grunden til, at der — og det siges jo navnlig at være Tilfældet i Folketinget. — stadig har hersket Modvillie mod Oprettelsen af et Jernbaneraad. Jeg ser saaledes paa det, at et Jernbaneraad, eller hvad man nu vil kalde det — Navnet er mig ligegyldigt; vil man hellere kalde det et Udvalg eller noget andet, saa for mig gerne, — ikke vil forringe Rigsdagens Inflydelse eller Kompetence, men tværtimod vil styrke og underbygge denne, idet den Sagkundskab, et saadant Raad vil komme til at sidde inde med paa Jernbanevæsenets Omraade, vil være Rigsdagen en Betyggelse for, at de Sager, som Raadet har givet sin Tilslutning, er grundigt overvejede og nøje prøvede. Heller ikke kan jeg indse, at Raadet skulde kunne virke som et Omsvøbsdepartement, hvad der ogsaa tidligere er gjort gældende. Thi ganske vist gælder det om at simplificere Forretningsgangen mest muligt, men en Simplifikation, der resulterer eller kan resultere i en mindre grundig og mere ensidig Behandling af Sagerne, kan jeg paa ingen Maade gaa med til. En Vedtagelse af det foreliggende Lovforslag vil efter min Mening være at gaa fra den ene Yderlighed til den anden. Man vilde, om jeg saa maa sige, komme fra Dynen og i Halmen, og skulde jeg vælge mellem de to Onder, at vedtage dette Lovforslag eller at beholde den nuværende Ordning, er jeg ikke i Tvivl om, at jeg vilde vælge at blive staaende ved den nuværende Ordning, der dog byder nogen, om end ringe, Garanti for, at ikke et enkelt Synspunkt har været bestemmende ved Forelæggelsen af de Sager, som kommer frem for Rigsdagen. Jeg kan, som sagt, ikke stemme for et Forslag, der lægger hele Magten i Generaldirektørens Haand, uden at der ved Oprettelsen af et Raad eller Udvalg eller paa anden Maade skabes en Garanti for, at Magten bruges paa rette Maade, og jeg kan ikke se rettere, end at Rigsdagen mest af alle maatte være interesseret i en saadan Garanti.

Den højtærede Minister sagde nu i Dag ved Begyndelsen af Forhandlingen, at han gik ud fra, at vi her oppe i Landstinget har fulgt Forhandlingerne nede i Folke-

tinget og var saa godt inde i dem, at det vilde være overflødig for den højtærede Minister i nævneværdig Grad at komme ind paa Sagens Enkeltheder. Det er jo en stor Tillid, den højtærede Minister der viser Landstingets Medlemmer. Det er, som det ogsaa blev sagt af den første ærede Taler, et omfangsrigt Værk, der er Tale om, og vi har jo navnlig i den sidste Tid haft adskillige større Sager for, saa naar Ministeren gaar ud fra, at vi har gaaet alle Forhandlingerne i Folketinget igennem, viser det, at den højtærede Minister har en stor Tillid til, at vi følger ganske godt med i, hvad der foregaar nede i det høje Folketing. Men efter denne Anvisning mener jeg, jeg har Ret til med den højtærede Formands Tilladelse at citere nogle af de i Folketinget faldne Udtalelser for at vise, hvorledes Lovforslaget er blevet opfattet dernede. Jeg gaar altsaa ud fra, at jeg har den højtærede Formands Tilladelse hertil, og skal da først nævne, at den ærede Folketingsmand for Hjørring Amts 1ste Valgkreds (Thomas Larsen), en tidligere Trafikminister, Sp. 2992 i Folketingstidenden udtaler angaaende Jernbaneraadet følgende: „Endnu har jeg tilbage at omtale et Forslag, som er stillet af Jernbaneudvalget, men som den højtærede Minister ikke har optaget, nemlig Forslaget om Oprettelse af et Jernbaneraad, der skulde bestaa af 15 Medlemmer, og til hvilket Ministeren kunde henvende sig i Tilfælde, hvor han stod overfor Afgørelser af stor principiel Betydning. Jeg bebrejder ikke den højtærede Minister, at han ikke har optaget dette Forslag; idet jeg ikke er i Stånd til at se den vidtrækkende Betydning, et saadant Raad skulde have. Naar en Minister skal træffe Afgørelser i store Principspørgsmaal, vil han dog — saaledes staaar det i alt Fald for mig — sikre sig, at han ikke har Rigsdagen imod sig, og vil da i Regelen henvende sig til Finansudvalget for hos det at søge Tilslutning til sine Forslag. Selv om han er i Besiddelse af en Erklæring fra et Jernbaneraad, vil han ikke i saadanne Tilfælde nøjes dermed. Det forekommer mig derfor, at Rigsdagen og navnlig Finansudvalget i Virkeligheden er alt fornødent Jernbaneraad, og jeg kan ikke skønne, at det af Jernbaneudvalget foreslaaede Raad, som for øvrigt ikke kommer til at virke med noget juridisk Ansvar, vil faa nævneværdig Betydning. Men selvfølgelig er det et af de Spørgsmaal, hvorom der kan forhandles under Sagens videre Gang.“ Og videre siger den samme ærede